

FÉNYUGÓR

Evangeliumi hitebraztó és hirmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Farkas Mária diakonissza főnöknő. — Laptulajdonos: Fében Evangelikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

A HABOZÓ SZÍV.

A habozó szív, amelyik nem hiszi, nem veszi bizonyosra, hogy valamit elérhet, bizony nem is ér el semmit. Mert Isten nem adhat neki semmit, ha kész volna is adni. Hasonló ahhoz a kezünkben tartott edényhez, amelyiket nem tartunk nyugodtan, hanem ide-oda mozgatunk; s ha szeretnének valamit bele tölteni, melléje csordul és kárba vész. Így jár a hitetlen, habozó szív is. Isten szívesen megadná amire szükségünk van, de úgy állunk előtte, mint valami balga koldús, odatartjuk a kalapunkat, hogy vessen bele valamit, de szünet nélkül rázogatójuk s nem vagyunk hajlandók csendben tartani. Így a mi Istenünk nem akarja ajándékait hiába kitölteni, hogy melléje hulljanak és elkallódjának. Vedd úgy, mintha kannát vagy üveget tartanál a kezében s azt szeretnéd, hogy bort töltsenek bele, de ide-oda lóbálnád. Ez igazán elvonná a gazda kedvét, különösen ha ajándékba akarta adni a bort s nem akart pénzt elfogadni érte. Azt mondaná: „Kotródj innen, azt gondolod, földre akarom a bort kiönteni?” Éppen ilyen a habozó, a hitetlen szív: Ha Isten még úgy szeretne, sem tud semmit beletölteni.

Luther: Lukács 17, 11—19. Igéről tartott prédikációjából.

A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés . . . Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megtalmozza azokat, akik őt keresik.

**„Hitben járunk, nem látás-
ban.”**

II. Kor. 5, 7.

Az, amit szemünkkel látunk, legtöbbször értéktelen, sivár; s ami előttünk értékkel bír, amit jónak, szépnek tartunk, azt olyan sokszor hiába keressük. Magas hegycsúcsra igyekezünk. Fáradságos, nehéz út után végre felérkezünk. Ragyogó napfelkeltében akartunk gyönyörködni, képzeletünk messze ellátszó tájat gondolt — s íme köd, áthatolhatatlan szürke köd az, amit látunk.

Mély szakadék felett, keskeny, korlát nélküli hídon át halad egy vándor. Csillagtalán, sötét az éjszaka, nem látja, hová lép. Veszélyes helyzet! Te vagy a vándor. Alattad a halál völgye. Csak egy eltévesztett lépés s a mélyben vagy. Visszafelé már nem mehetsz. Lefolyt életednek egyetlen napját sincs hatalmadban visszahozni. Előtted sötétség. Hány lépést tehetsz még a hídon — ki tudja? *De hitben járunk!* Hisszük, hogy a bizonytalan út csodálatos országba vezet. Olyan országba, amelyet nem láttunk, de amely megígértetett nekünk. Ahol nincs halál, nincs bizonytalanság, nincs sötétség. Rettenetes a vándorút nélkül a hit nélkül!

Hitben járunk. Csakugyan hitben jársz? Vagy engeded, hogy az, amit látsz, eltérítsen a hit útjáról?

A hit álom, beteges képzelet szüleménye — így gondolkoztak az athéni bölcsek. Pál apostolt pedig tudatlannak állították. Így gondolkoznak ma is sokan.

Hisszünk Krisztusban, országa, igazsága diadalában — dacára, hogy szemünk a hazugság, az igazságtalanság győzelmét látja napról-napra.

Hisszük, hogy munkánk nem hiábavaló; eredménye lesz a földön s az örökkévalóságban — s az, amit látunk csak közöny, meg nem értés, múlandóság, halál. De az, amit látunk, nem csüggeszt el, nem félemlít meg és nem is várunk itt beteljesedést — *hitben járunk!* Ez ad erőt a munkához, vigasztalást a szenvedések között. Amikor Kepler, a híres csillagász halálos ágyon feküdt, barátja megkérdezte, hogy nem nehéz-e sirbaszállni anélkül, hogy felfedezéseit a világ elfogadta volna. A sokat szenvedett tudós mosolygott s így válaszolt: »Nem várt-e Isten évezredekig, amíg csodálatos világának törvényeit teremtményei közül egy felismerte — így kell várnom nékem is.«

A hit tud várni, — hiszen övé az örökkévalóság. A hitetlenség látni akar, ideje rövid; csupán ez a rohanó élet az, amivel rendelkezik. Járjunk azért hit által, míg elérkezik — és egészen bizonyosan elérkezik — a beteljesedés, a boldog szemtől-szembe látás ideje.

NYUGODHATOM.

Finn eredeti után.

Nyugodhatom bűnnel küzdvén csatát, hisz Jézus vére békével hat át.

Nyugodhatom, bár munka sürget itt. Jézussal végzem, Ő lecsendesít.

Nyugodhatom, bár minden oly nehéz. Erőért lelkem Mesterére néz.

Nyugodhatom, bár nincs sehol barát. Velem van Jézus és oltalmat ad.

Nyugodhatom, bár ködbe vész az út. Jézussal lelkem rajt hazámba jut.

Nyugodhatom, bár halál perce jó. Zord éjjelét dicsón legyőzte Ő.

Ő, ez elég. Harcom bevégzem én, s örök lesz békém áldott kebelén.

A tehen, amely az égből jött.

Nagy szárazság volt. Egyik nap, amikor már esteledni kezdett, egy idősebb férfi lépett a szobámba. Halotthalvány volt és izgalmában alig tudott beszélni. »Talán halottá már tisztelendő úr, hogy tegnap elpusztult a lovam? Nem volt már más eleségem az állatok számára, mint a csűr tetején levő szalma. Azt vettem le és aprítottam föl. Ma azután elpusztult a tehenem. Mit csináljak? A feleségem gyomorbeteg s nem tud mással táplálkozni, csak tejjel; ha az nem lesz, ő is tönkremegy.« Sápadt arcán könnyek peregtek alá. »Tudom, hogy Tisztelendő úr nem tud rajtam segíteni, de szükségemben idejöttem. Mit tegyek, hogy a feleségem meg ne haljon?« Nekem is könny szökött a szemembe, mert nem tudtam, hogy hogyan segítek rajta. 12 pengőm volt. »Tessék, barátom, a felét odaadom« — mondtam. »A másik felét majd megsokasítja Isten számomra.«

Nem akarta a pénzt elfogadni. »Köszönöm, tisztelendő úr, de mit csináljak én ezzel a pénzzel, ha nincs tehenem?« Egy ideig némán ültünk egymás mellett és kezét a kezemben tartottam. Végre így szóltam: »Nem tudok más segítséget, minthogy kérjük együtt Istent.« »Nem, Tisztelendő úr, ezt nem tudom megtenni« — mondta az öreg. »Én elhiszem azokat a történeteket és csodákat, amelyek a Bibliában vannak, de hogy Isten még ma is ilyen csodákat tenne, azt nem tudom elhinni. És ezért nem tudok imádkozni. Hatalma van Istennek arra, hogy egy tehenet a farkánál fogva ledobjon számomra az égből? Ezt csak nem fogja megtenni.« »Ha akarja, meg fogja tenni. Utat mindig talál Ó

s van eszköze elég.« Jó időbe tellett, míg a különben jámbor embert rá tudtam venni, hogy imádkozzunk.

Végre beleegyezett. Bezártam a szoba ajtaját és elkezdtem remegő szívvel, a saját hitetlenségemmel küzdve, imádkozni. Kopogtak az ajtón. Kissé bosszúsán nyitottam ki. A szolgáló állott az ajtóban, ajánlott levéllel a kezében, amelyet személyesen kellett átvennem és a postás nem várhatott, mert sötétedett. Felbontottam a levelet. 200 pengő volt benne. A levél így szólt: »Tisztelendő uram! Urnőmtől azt a megbízást kaptam, hogy küldjek önnek 200 pengőt valaki számára a gyülekezetében, aki különösen szükségét szenved. Jóságigazgató.« A helységnevét és az aláírás hiányzott. A postabélyegző olvashatatlan volt. Megremegtem. Isten felelt, mielőtt kiáltottunk volna. Kezembe vettem a pénzt és így szóltam: »Itt van a tehen, amely az égből jött«. A férfi kezébe temette arcát és zokogott. Mindnyájan leterdeltünk és hálát adtunk Istennek.

Csoda történt. Ennek az embernek a szükségéről senki sem tudott. Ki helyezte annak az úrinőnek a szívére azt, hogy a pénzt küldje? Ki intézte azt, hogy a pénz hosszú utat megjárva, éppen ebben az órában érjen oda? És kinek lenne bátorsága arra, hogy ezt véletlennek mondja? Nem! Ez az Ur volt, Kinek neve: »Csodálatos« és aki azt ígérte: kérjétek és adatik néktek. Ki intézte azt, hogy a szomszéd városban éppen vásár volt s hogy ebből a pénzből nemcsak tehenet, hanem még takarmányt is vehetett?

Az ember hitt és hívóvé lett egész háza népe.

Érzelmek nélkül.

Istennek egy áldott eszköze, aki mint misszionárius működött és halt meg Ausztráliában, írta a következőket: »Fiatal, 18 éves fiú voltam. Ismertem a Bibliát s a Kátét álmomban is könyv nélkül el tudtam mondani, de világosságom és békességem nem volt. Tudtam, hogy évről-évre jobban megkeményedek, mindig inkább meghidegülök és bűnbe süllyedek, ha nem is káromkodtam, esküdöztem és ittam. Ahhoz azonban elég becsületes voltam és beismertem önmagam előtt is, hogy így el kell vésznem. Jegykiadó voltam egy mozgófénykép-színház pénztárában. Egy este nyugtalanságomban ott a jegypénztárnál levelet írtam Isten egy áldott eszközéhez: »Nem mondhatom azt, hogy lelki gyötrelmek közt vagyok, de tudom, hogy határoznom kell. Ha most Jézus mellett döntök, akkor tovább nem élhetek felemás életet. A Biblia azt mondja: Higyj az Ur Jézus Krisztusban és üdvözülj. Én hiszek Jézus Krisztusban. Sem istentagadó, sem istenkáromló nem vagyok. Hiszek mindent, amit Jézusról mondanak, de ez nem változtat az életemen, ettől jobb nem lettem.«

Néhány nap múlva megjött a válasz. Izgatottan téptem fel a levelet: »Azt mondod, hogy hiszel mindenben, amit az Irás Krisztusról mond. De ezzel nem vagy jobb. Kinek higgyek? Neked? Aki először az érzelmeidet vizsgálod és azután elítéled magadat és azt mondod, hogy nem menekülhetsz meg, mert nem érzed, hogy megváltoztál volna. Vagy Istennek higgyek, Aki az Ó Igéjében azt mondja: Hogyha te Isten Igéjében hiszel, megmenekülsz és örök üdvösséged van?«

Egyszerre, mintha függöny esett volna le a szememről. Megértettem, hogy itt nem érzelmekről van szó, hanem hinnem kell. Meg kellett látnom, hogy nem hittem igazán Krisztusban, hanem önmagamban, a magam szívében. Az Irás pedig azt mondja: »Aki bizik magában, bolond az.«

Hitre jutottam. Nem éreztem semmi különöset, de megtudtam, megértettem, hogy mit jelent az: Jézusban bízni és megmenekülni érzelmek nélkül.

Még egy küzdelmem volt. Másnap reggel, amikor fölébredtem, bizonytalanság érzése fogott el. Ujra félni kezdtem. De nyomorúságomban arra kellett gondolnom, hogy vajjon éjszaka megváltozott-e a Biblia? Vajjon Apostolok csel. 16. részének 31-ik verse megváltozott-e? Vajjon az Ur Jézus Krisztus megváltó munkájának értéke, az Ó drága vére megváltozott volna? Nem! Akkor semmi sem változott meg abból, amire építhetek. Csak az én érzelmeim változtak meg. Azok által pedig soha nem menekülök meg. Csak a Jézus Krisztusba vetett hit által jutok üdvösségre.

COLUMBUS.

Utánam küldi még az illatát a régi part virága: rózsaillat. Kísérik elhaló melódiák fehér rőptét vitorlaszárnyaimnak, amint megyek az új világ felé.

Zenél a hab. A szél hozzám simul: »Miért hajóznál messze semmiségbe?« Beszél a régi part virágirul, amint ragyognak nap tűzében égve. »Az új hazát nem látta senki még.«

Hallgassatok habok, hazug szelek. Hiszem, hogy vár rám, tiszta szűzfehéren,

emberi lábtól nem tapodva meg az új világ és hiszem, hogy elérem. Megyek az ismeretlen part felé.

T. E. d. p. t.

Miért gúnyolódik?

G. istentagadó volt. Az istentagadók egyesületének tagja. Háborúban kétszer megsérült és azóta nagyon sokat ivott. A családja sokat szenvedett tőle. Súlyos betegséggel szállították kórházba. Amikor a kórház lelkésze meglátogatta, így szólt: »Mint istentagadó éltél és úgy is akarok meghalni.« Reszkető hangja azonban elárulta, hogy fél ettől a haláltól. »A hitelensége nyújt önnek vigasztalást?« — kérdezte a lelkész. »Nem, úgy halok meg, mint egy kutya. A jelenben nincs remény a számomra.« Egy ideig hallgatott, majd újra megszólalt: »Tudom, hogy van Isten és azt is, hogy nemsokára meg kell jellenem Előtte.«

Valaki egyszer azt mondta, hogy túlságosan nagy tiszteletet adnak a hitelenségnek azáltal, hogy mint igazságot kezelik. Az emberek nem olyan hitetlenek, mint ahogy beszélnek és mint amilyennek mutatják magukat. Tudatosan csalják meg magukat. Sokszor igaz, amikor azt mondják, hogy nem hisznek Istenben, az örök életben és az ítéletben. Tudok egy falusi gazdáról, aki 80 éves koráig istentagadó volt. Nagyon sokat szenvedett vízkórban. Végre magához hívatta a lelkészt és kérte, hogy könyörögjön őérette Istenhez, hogy legyen irgalmas néki. A lelkész csendesén így szólt: »Nem kell, hogy féljen a haláltól, hisz mindig azt mondta, hogy nincs Isten.« »Nem igaz, van Isten« — kiáltott az aggastyán velőtrázó hangon. »Van Isten és ezt mindig is tudtam!«

Hit.

Tengeri úton volt egy édesapa a fiával. A fiúnak megtetszett nagyon az árbóckosár és belemászott, azonban kijönni már nem tudott. Közben a tenger hullámai kezdtek. Előrelátható volt, hogy a fiú hamarosan kiesik a kosárból a fedélzetre és szétzúzza magát. Az édesapa előtt csak egy út volt fia életének megmentésére. Belekiáltott a szócsőbe: »Fiam, ha a hajó oldalra fordul, ugorj rögtön a tengerbe!« A hajó oldalra dőlt. A fiú lenézett a hullámozó tengerbe, azonban bátorsága elhagyta és görcsösen kapaszkodott tovább a kosárba. Az édesapa látva a veszélyt, mégegyszer odament a szócsőhöz, kezébe ragadott egy puskát és kiáltotta: »Fiú, ha a hajó mégegyszer oldalra dől és te nem ugrasz a tengerbe, azonnal lelélek!« A fiú tudta, hogy édesapja nem tréfál s most már semmivel sem számolva, ugrott. De az édesapa két ölelő karja ki volt tárva s a fiú megmenekült. Így van a bűnös is a lelkiismeret viharában. Ragaszkodik jócselekedeteinek a kosarához s tőle vár szabadulást. Az Evangélium azonban azt mondja: »Hagyd a jócselekedeteidet s ugorj Isten szeretetének a kitárt karjába.« »Nem« — feleli a bűnös, »túlságosan nagy a távolság köztem s Isten szeretete között. Ha rábízom magam, elveszek. Más nyugvópontot kell keresnem.« Mégis azt mondom: Bűnös elvesztél, ha nem hagyod magad Isten irgalmasságára, mely Krisztus Jézusban lett a tied.

Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtett, hogy ami látható, a láthatatlamból állott elő. Zsid. 11:3.

KÜLMISSZIÓ.

Nem erővel, sem hatalommal.

Assuánból írja Dr. Herzfeld kisasszony: Amidőn keleten a felkelő nap első sugara megszinesítette az eget, Izlám csapata imára borult le. Ezrek és ezrek hang nélkül estek földre Mekka felé Assuánhoz közel a fensíkon. De milliók vannak Izlám földén, akik Ramadan, az ünnep hónapjának végén Allah és Mohamed az ő prófétája előtt így meghajolnak.

Ez a kép állt előttem, amikor ma reggel az áhitaton letérdeltünk. Itt jelentéktelen, kicsiny csapat — odaát az Izlám hatalmas serege.

Ebben az évben különösen az egység gondolata lépett a mohamedán világban előtérbe. Az idő is kedvezett: sem hideg, sem meleg nem volt, így az egész napon át tartó szomjúhozás és éjszakánként az evéshez a felkelés nem esett tulságosan nehezükre. Még a gyermekek is büszkén vettek részt a böjtölésben s ennek fejében résztvehetek az együttes esti vacsorán napfelkelte után, amikor is anyyi finom ételt tálalnak fel, mint egész évben soha sem.

Előkelő házakban éjszaka órák hosszáig ülnek együtt a férfiak s hallgatják egy-egy sejk Korán-idézeteit. Szegényebb házakba is elmegy ugyan a sejk, de csak korán reggel, felolvassza a Koránból, mialatt ujjával buzgón morzsolja a rózsafüzért. Látogatásaim alkalmával gyakran kellett várnom, míg a sejk befejezte az imát. Oly gyorsan beszélt, hogy egy szót sem lehetett érteni belőle. De ez nem is tesz semmit, nem csökkenti a szent szertartás jelentőségét.

*Betegünk közül a legtöbben a böjt-hónap kezdetével hazamen-

tek; nem nélkülözhatték az éjszakai csevegéseket s a nagyszabású evést-ivást. Így hagyott el bennünket egy nagyon súlyos betegünk is. Csekély műtéti beavatkozással segíthettünk volna rajta. Azonban hosszabb kórházi tartózkodást igényelt volna az állapota. Minden rábeszélésünk és kérésünk ellenére hazament ramadánt ünnepelni és 10 nap múlva meghalt. — »Allah így akarta« — nyugtatták meg a lelkiismeretüket a hozzátartozók.

Egy darau-beli asszony is így vitte haza egyetlen 10 éves leánykáját tilalmunk ellenére. Lehetetlennek tartotta, hogy az ünnepeket távol a háztól töltse. A beteg állapotában visszaesés állott be s hamarosan meghalt. Az édesanya itt is ártatlannak tartja magát.

Jobban érezzük tehetetlenségünket, mint valaha az Izlám elzárkózott s a mélybe gyökerezett vallási szokásaival szemben. Vak fanatizmusával szemben, mellyel gondolkozás nélkül vet alá Allah és az ő prófétájának mindent. De mint ahogyan Izlám serege egygyé lett most az ünneplésben, így mi is ebben a hónapban különösen újra összeforrtunk keresztényiségünk boldogító tudatában, — nem erővel, sem hatalommal, — hanem az Ó Lelke által. A győzelem Krisztusé!

Annakokáért mi is, kiket a bizonyosságoknak ily nagy jellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bünt, kitarással jussuk meg az előttünk levő küzdőtért. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, kereszttel szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült.

Zsid. 12:1, 2.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Jan. 16. Máté 5:33—48. Zsolt. 54. *Máté 6:1—4.* Ez a belpoklos példát ad arra, hogy miképen kell Jézushoz közelednünk bajainkkal és kérésainkkal. Teljes hite van Jézusban: ha Ő akarja, segíthet nagy nyomorúságán. Megalázza magát: leborul Előtte. Kérését világosan és határozottan előterjeszti, nem általánosságokban beszél, meg akar tisztulni. Figyeljük meg, milyen hamar teljesíti Jézus az ilyen kérést.

Jan. 17. Máté 6:1—18. I. Móz. 22:1—19. *Máté 8:5—13.* A kapernaumi százados is egyik példája annak, hogy a Jézusban való hit már az Ő földi életében is megfogant a pogányok szívében. Jézusnak ezt kell mondania: »még Izráelben sem találtam ilyen nagy hitet«. Izráel fiainak a megnyerése az Ur számára ma is legnagyobb problémája a kereszténységnek. És mégis meg kell oldani ezt a problémát, mert Isten ígéretei fűződnek a zsidó nép megtéréséhez. Hogy ez a nép csak súlyos szenvedések árán fog eljutni az igazság megismeréséhez, azt éppen napjainkban nagyon világosan látjuk. De mint ahogy benne van Isten akaratában, hogy a zsidók sokat szenvedjenek, bűneik folytán a világ gyermekeitől, úgy az is benne van, hogy Isten gyermekei imádkozzanak érettök.

Jan. 18. Máté 6:19—34. I. Móz. 23. *Máté 8:14—17.* Ismét látjuk az ó-testamentomi próféta szavainak beteljesedését: Jézus a mi erőtelenségünknek és betegségünknek hordozója. S ez nemcsak földön jártának idejére szól, hanem minden időkre. Hozzá visszük-e hittel és buzgó imádsággal a magunk és szeretteink erőtelenségét és betegségét? Azt hiszem, sok hiány van ebben a tekintetben. Kevesebb volna a betegség, több volna a gyógyulás, ha több volna a hit és az engedelmesség.

Jan. 19. Máté 7:1—14. I. Móz. 4:1—21. *Máté 8:18—22.* Az ember olyan könnyen kimondja, hogy: »Mester, követtek téged, akárhová megy«. De Jézus ismeri az emberi szív állhatatlanságát s a szenvedésektől való félelmet, azért komolyan és őszintén elébe tárja az Ő követésével járó nehézségeket. Milyen más a Sátán módszere! Az mindig rózsásnak és csábítónak festi az ő követésének útját, s későn veszi észre a reá hallgató lélek, hogy a rózsáknak tövise van, s a bokrok között kígyó rejtőzik.

Jan. 20. Máté 7:15—29. I. Móz. 24:22—48. Máté 8:23—27. Néha úgy tetszik, mintha Jézus aludnék az életünk hajójában, amelybe befogadtuk Őt, körülöttünk pedig zajonganak az élet hullámai. De hát nem elég-e azt tudnunk, hogy Jézus ott van a hajóban? Olyanok vagyunk-e, mint a kisgyermek, akit folyvást becézgetni kell, hogy ne féljen, ha odakünn zúg a vihar? Olyan kicsiny-e a hitünk, hogy nem tudunk csendesek lenni, hanem folyvást zaklatjuk a Mestert, s nem tudjuk kívárni az időt, amikor majd jönnek látja lecsillapítani a vihart?

Jan. 21. Máté 8:1—18. II. Kir. 5:1—19a. *Máté 8:28—34.* A szerencsétlen embereket gyötrő ördögök azt kiáltják: »Mi közünk teveled, Jézus, Istennek Fial?« Az ördögökkel csakugyan nincs köze Jézusnak, de annál több van a tőlük szenvedő emberekké, akiket meg akar szabadítani. S az ördögök kénytelenek Jézus hatalmának engedni, s csak annyit kérhetnek, hogy legyen számukra újra valaki, akit gyötörhetnek, ha más nem, a disznósorda. S az Ur megadja ezt a kívánságot. Inkább az állat vesszen, mint a halhatatlan emberi lélek. Milyen fájdalmas, hogy az emberek mégis annyira sajnálják állataik vesztét, hogy azt óhajtják: menjen ki a határukból Jézus.

Jan. 22. Máté 8:1—13. Róm. 12:17—21. Ján. 4:5—14. Róm. 1:13—20. *Máté 9:1—8.* Az emberek nagyobbra becsülik a testi gyógyulást a lélek megtérésénél. Mikor a gutaütött fölkel és járni kezdett, akkor azonnal dicsőíteni kezdték Isten hatalmát, de mikor Jézus a lelket gyógyította meg azzal, hogy bünbocsánatot adott neki, akkor csak háborogni tudtak. Pedig azt a szegény gutaütöttet bizonyára jobban nyomta bűneinek súlya, mint tehetetlenségének terhe. S Jézus éppen azért, először a lelken segít.

Jan. 23. Máté 8:19—34. Zsolt. 55. *Máté 9:9—13.* Milyen jó azt tudnunk, hogy Jézus nem azokat hívogatja, akik magokat igazaknak tartják, (mert csak ilyen igazak vannak, valóságos igazak nincsenek) hanem azokat, akik érzik bűnös voltukat, akik meglátták, hogy ők lelkileg betegek, s akik örömmel hallják a nagy lelki Orvos hívogató szavát. A farizeusok gögösen lenézik az ilyeneket s velök együtt a Mestert is, aki nem állal leülni ilyen nyomor-

rult bűnösök közé. Nem, az Ur Jézus nem szégyel bennünket testvéreinek tekinteni, velünk közösséget vállalni.

Jan. 24. Máté 9:1—8. I. Móz. 24: 49—67. *Máté 9:14—17.* Jézus meghagyta a törvényben azt, ami fontos és lényeges, és a maga részéről be is töltötte azt. De nem tartotta lényegesnek a külső formákat, a vallásos szertartásokat. Az a lelki bor, amelyet Ő adott a Benne hívőknek, erősebb volt a régi próféták által nyújtott lelki italnál s így szükségképen más, erősebb formákba kellett tölteni, mert a régieket szétszakította volna. Ő nem foltozgatni akart, hanem újat állítani elő.

Jan. 25. Máté 9:9—13. I. Móz. 26: 1—6; 12—35. *Máté 9:18—26.* Jézus tőlünk csak hitet vár. A hit előtt azonnal megnyilatkozik gyógyító, megelevenítő ereje. Akár csendben, titkos imában fordul Hozzá valaki, csak ruhája szegélyét érintve meg, mint az a szegény beteg asszony, akkor nyilvánosan tesz valaki bizonyosságot hitéről, segítséget kérve Tőle, mint Jairus, ha a segélykérés hittel történik, Jézus nem késik a segítséggel.

Jan. 26. Máté 9:14—26. I. Móz. 27: 1—29. *Máté 9:27—34.* A vakok szemei megnyílnak, a némák megszólalnak, az ördögösök megszabadulnak Jézus munkájának hatása alatt. S mi a következmény? A sokaság csodálkozik, látva az isteni erőket, a farizeusok szíve pedig megtelik gyűlölettel. Ki kell valamit találni, hogy ezt a Jézust elpusztítsák! Rá kell fogni valamit, hogy személyét mindenki előtt gyűlöletessé tegyék! S íme készen van a legrettenetesebb rágalom: »az ördöggel cimborál, annak hatalma által működik«. Valóban, az emberi szív legsötétebb rejtelmei lesznek nyilvánvalóvá ebben a megnyilatkozásban.

Jan. 27. Máté 9:27—38. I. Móz. 27: 30—46. *Máté 9:35—38.* Csaknem kétezer esztendeje annak, hogy Jézus körüljárt és az Isten országának evangéliumát hirdette, s fájdalom, ma is fennáll az a helyzet, hogy az aratnivaló sok s a munkás kevés. Ennek legfőbb oka bizonyára abban rejlik, hogy a tanítványok mindmáig nem vették eléggé szívökre s nem követték eléggé az Úrnak ezt a parancsát: »Kérjétek az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába!«

Jan. 28. Máté 10:1—5. Zsolt. 93. *Máté 10:1—4.* Jézus az Ő tanítványait egyszerű emberek sorából választotta ki. Halászok, vámszedők voltak legnagyobbrészt. Ő, aki a szívek vizsgálója, előre látta alkalmas voltukat. Még Júdában is bizonyára felfedezett valamit, ami csirája lehetett volna egy megáldott tanítvány-életnek, ha Júdas ki nem vonja magát az Ő nevelő hatása alól, s nem enged a Sátánnak, aki minden tanítvány körül ott leselkedett, anélkül, hogy a többit hatalmába tudta volna keríteni.

Jan. 29. Máté 8:23—27. Róm. 13:1—10. Ján. 4:31—42. Róm. 7:7—16. *Máté 10: 5—15.* Isten országának munkája mindig kicsiben kezdődik. A világ Megváltója először csak Izráel házában eltévelyedett juhaihoz küldi tanítványait. Oh, ha Izráel népe akkor meg nem keményítette volna magát, milyen más volna ma a világ képe! De így kellett ennek történnie. Isten országa terjed, de akadályokon keresztül. Az evangélium-hirdetők sorsa, élükön a Mesterrel, ma is szenvedés, kereszt. Az eredmény mindig kettős, vagy békeesség, vagy ítélet. Imádkozol-e az evangélium hirdetéséért, s azokért, akiknek hirdetik az evangéliumot?

Jan. 30. Máté 10:16—25. Zsolt. 56. *Máté 10:16—25.* Milyen jó, hogy Jézus mindenben előljárt tanítványai előtt. Ő mindazon keresztülment, amit itt tanítványai számára is megjövendő. Törvényszék elé, helytartók és királyok elé állítottatott, gyűlöletessé lett mindenki előtt, Belzebúbnak nevezett. De bőségesen tapasztalta azt is, hogy az Atyának Lelke szólt általa, s ezt a Lelket igéri mindazoknak, akik nyomdokait követik s a keresztet is vállalják.

Jan. 31. Máté 10:26—42. I. Móz. 22. *Máté 10:26—33.* Csodálatosak és hatalmasok azok a kívánságok, amelyeket Jézus tanítványai elé terjeszt, de csodálatosak és hatalmasok azok az ígéretek is, amelyeket hozzájuk fűz. Ezek nélkül az ígéretek nélkül bizonyára visszariadhatnánk a nehézségek től de az ígéretek erőt adnak, hogy megállhassunk a legnehezebb helyzetekben is. Kit ne bátorítana az a tudat, hogy az Ur Jézus vallást tesz őróla a mennyei Atya előtt?

